

Daniels Bog – Nummer et hundrede og otteogtres

Åbenbaring af profetisk sandhed: Den anden kamp i stedfortræderkrigene og beseglingen af de 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-30

Vi behandler nu det andet slag i stedfortræderkrigene, således som det fremstilles i Daniels bog, kapitel elleve, vers elleve og tolv. Det andet slag i disse vers identificerer krigen i Ukraine mellem Ruslands ateistiske magt og nationen Ukraine. I versene er Putin sejrrig, ligesom Ptolemæus IV var det; men efter sin sejr vil han ophøje sig i sit eget hjerte, og hans narcissistiske selvophøjelse vil blive midlet til hans Waterloo. Den historiske fremstilling af denne nuværende historie er kun til gavn for dem, som forstår, hvad den nuværende historie åndeligt repræsenterer.

I vers ét i kapitel ti identificeres Daniel, som repræsenterer Guds folk i de sidste dage, som en, der forstår både „synet“ og „tingen“. Synet og tingen fremstilles gentagne gange sammen, men adskilt fra hinanden som én sandhedslinje. De er floderne Ulai og Hiddekel. De er „mareh“- og „chazon“-synerne. De er profetien om de to tusind fem hundrede og tyve år i forbindelse med profetien om de to tusind tre hundrede år. De er Guds folks indre og ydre vidnesbyrd. Herren gentager ikke ting, som er uvigtige. Reglen om første omtale fastslår, at fordi det første, vi får at vide om Daniel i hans sidste syn, er, at han repræsenterer Guds folk i de sidste dage, som forstår både „chazon“ og „mareh“, er synet og tingen derfor afgørende at se, hvis den profetiske historie i vers elleve og tolv skal forstås korrekt.

Daniel repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind i Åbenbaringen kapitel elleve, som fuldkomment har gentaget lignelsen om de ti jomfruer, der blev opfyldt i milleritternes historie. De led, ligesom milleritterne, en første skuffelse, som i Åbenbaringen kapitel elleve fremstilles som, at de blev dræbt af det ateistiske „woke“-dyr fra afgrunden, og som derpå ligger døde på gaden i den store stad Egypten og Sodoma, hvor også Kristus blev korsfæstet. Deres død frembragte „glæde“ hos dragens efterfølgere, men den frembragte sorg hos Daniel.

Historien om beseglingen af de et hundrede fireogfyrre tusinde blev også fremstillet ved Lazarus' opstandelse, hvis opstandelse blev identificeret som beseglende handling i Kristi værk, og som, som et symbol på dem, Kristus besegler, ledte det triumftog ved indtoget i Jerusalem, hvilket var et forbillede på Midnatsråbets bevægelse i milleritisternes historie og også i historien om de et hundrede fireogfyrre tusinde. Lazarus' opstandelse fandt sted, mens hans søstre, Maria og Marta, sørgede, sådan som Daniel gjorde det i de enogtyve dage i kapitel ti. I kapitel ti ender Daniels sorg med Michaels nedstigning, netop den person, hvis „røst“ bragte Lazarus og Moses tilbage til livet. De to vidners opstandelse i Åbenbaringen kapitel elleve fremstilles ved, at Daniel forvandles ved det forårsagende syn af „marah“.

I kapitel ti repræsenterer Daniel beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind, som også fremstilles i Åbenbaringens kapitel elleve. I kapitlet erklærer Gabriel tydeligt, at han var kommet til Daniel for at lade Daniel forstå, hvad der skulle overgå Guds folk i de sidste dage. Budskabet om, hvad der vil overgå Guds folk i de sidste dage, er profetisk indsat i sammenhængen af et budskab, som bekræftes ved metodologien med at lægge profetisk linje på profetisk linje. Inden for denne anvendelse viser reglen om første omtale, at den rette forståelse kun vil ses af dem, som ser både de indre og de ydre sandheder i de linjer, der føres sammen. Det er dem, der forstår “synet” og “tingen”.

De hundrede og fireogfyrre tusind vil forstå det profetiske budskab, men de vil også erfare budskabet, for budskabet og erfaringen kan ikke adskilles. Det er budskabet, der helliggør, for budskabet er Guds Ord, og Kristus er Guds Ord, og Guds Ord er Sandhed. Hans budskab stadfæstes som Sandheden, fordi det fremstilles gennem principperne for profetisk anvendelse, som hverken er mere eller mindre end principperne for, hvem og hvad Han er. Han er Palmoni, den vidunderlige Tæller, Hemmelighedernes Tæller. Han er den vidunderlige Sprogkyndige, begyndelsen og enden, den første og den sidste, Alfa og Omega. Det er disse elementer af, hvem Han er, der definerer de profetiske regler, som fastslår profetiens budskab og frembringer profetiens erfaring.

Før Ulai og Hiddekel, de to store floder i Shinar, når den Persiske Golf, danner de et sumpet område nær deres sammenløb, kaldet Shatt al-Arab, men de smelter ikke sammen til én enkelt flod. Shatt al-Arab er et floddelta dannet ved sammenløbet af Eufrat og Tigris samt flere mindre floder og vandløb. Men selv inden for deltaområdet bevarer Eufrat og Tigris deres særskilte identitet og løber ud i den Persiske Golf som adskilte floder. Profetiens indre og ydre budskaber bevarer deres særskilte forhold, men idet de når deres afslutning (i de sidste dage), frembringer de et delta med flere medvirkende floder og vandløb. Jesus fremstiller det åndelige ved hjælp af det naturlige, og i de sidste dage danner virkningen af hvert syn et oversvømmet deltalandskab, skønt de to store floder bevarer deres særskilte roller.

Perioden på enogtyve dages sorg svarer til den tid, hvor de to vidner er døde på gaden, og denne tidsperiode begynder med den første skuffelse og forhalingstiden. Denne tidsperiode forekommer inden for den større tidsperiode, hvor de et hundrede og fireogfyrre tusinds besegling fuldbyrdes. Beseglingen begyndte ikke ved endetiden i 1989; den begyndte, da Kristus, som den tredje engel, steg ned den 11. september 2001. Han førte sit folk til deres andet besøg i Kadesh, og denne gang vil de få, som er rede, gå ind i det forjættede land. Guds folks erfaring fra endetiden i 1989 og frem til den 11. september 2001 beseglede dem ikke. Beseglingen begyndte, da Kristus steg ned og lod den første tone af den syvende basun i det tredje ve lyde.

Lyden af den syvende basun er dér, hvor Guds mysterium fuldendes, og dette mysterium repræsenterer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, som finder sted under denne basuns klang. Denne basun anslår tre toner, for den er Sandhed. Den første tone var den 11. september 2001, den anden tone var den 7. oktober 2023, og den tredje af de tre toner er ved den snart kommende søndagslov. Disse tre toner er de tre trin, som altid findes i sandheden. Daniels tre berøringer i kapitel ti forbandt hans erfaring med den historiske periode, som repræsenteres ved

den syvende basuns tre toner.

Det profetiske budskab, som frembringer den virkning, at man forvandles til Kristi billede, og som Daniel skildrer i kapitel ti, er budskabet om det, der tilstøder Guds folk i de sidste dage, men ikke de sidste dage i almindelig forstand. Det er det budskab, som Guds folk forstår og erfarer under beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind.

Idet Gabriel begynder at fremlægge den profetiske historie, som fremstilles i kapitel elleve, fremlægger han specifikke profetilinjer. De første to vers begynder med Kyros (som den første Bush) ved endetidens tid i 1989 og fortsætter frem til Donald Trumps historie som den femogfyrretyvende præsident (den sjette), og dér ophører den profetiske historie, indtil De Forenede Nationers historie (Alexander den Store) som det syvende rige behandles i vers tre og fire. Budskabet om Donald Trump som den rige sjette præsident, der ophidser globalisterne, er derfor en sandhed, som opfyldes i de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid. Det er derfor nærværende sandhed.

I vers fem til ni fremstilles pavedømmets historie fra dets etablering på tronen i 538 og frem til det dødelige sår og endetiden i 1798. Dette er naturligvis væsentlig og vigtig sandhed, for den understøtter og bekræfter vers fyrre, men den giver ingen specifik profetisk fremstilling, som finder sted i perioden for de hundrede og fireogfyrre tusinds besegling. Vers ti bekræfter, ligesom vers fem til ni, gyldigheden af vers fyrre, men behandler ikke den profetiske historie, som opfyldes i beseglingens tid. Det markerer imidlertid 1989 og fastlægger derfor ved udeladelse en tavs periode fra 1989 og indtil søndagsloven i vers enogfyrre.

Versene elleve til femten identificerer historie, som opfyldes i perioden for beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind. Disse vers hører hjemme i den skjulte historie mellem vers to og tre, og mellem 1989 i vers fyrre og søndagsloven i vers enogfyrre. Disse vers er i høj grad nærværende sandhed og må anerkendes som sådan, hvis vi skal høste de tilsigtede fordele ved at forstå versene.

De tilsigtede fordele er todelte, for det repræsenterer forståelsen af den profetiske historie, som deri fremstilles, og også den erfaring, som frembringes ved forståelsen af dette budskabs sandheder. Forståelsen af budskabet, en endelig forøgelse af kundskab, som opfyldes i beseglingens periode, er det, som helliger dem, der skal være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde. Af denne grund er det vigtigt at betragte versene ud fra perspektivet af det indre og det ydre.

De „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve er ubestrideligt en del af beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, for Daniels to bønner, fremstillet i kapitel to og ni, repræsenterer en dobbelt bøn om at forstå den profetiske historie, som fremstilles ved dyrets billede, og også om at modtage den erfaring, som frembringes hos dem, der opfylder Tredje Mosebog seksogtyves bøn om tilgivelse for deres synder og deres fædres synder. Den ydre bøn identificerer dyrets billede, og den indre bøn frembringer Kristi billede.

Forståelsen af den historie, der fremstilles i de forskellige afsnit i Daniel elleve, og som særligt omhandler historie, der opfyldes inden for beseglingstiden, er repræsenteret ved Daniels bøn i

kapitel to. Han og de tre værdige søgte at forstå det hemmelige budskab i Nebukadnezars drøm om billedstøtten af metallerne. Når den rette forståelse af den profetiske historie, der er fremstillet i Nebukadnezars skjulte drøm, erkendes, viser denne forståelse dem, der forstår, at de er uden håb, medmindre de personligt fuldbyrder erfaringen af fuldstændig omvendelse, som er repræsenteret ved Daniels bøn i kapitel ni.

At adskille den erfaring, som Daniel repræsenterer i kapitel ti, fra den profetiske beretning om endetidens begivenheder i kapitel elleve, er at svigte som studerende af profetien. I Daniel kapitel elleve, vers elleve og tolv, repræsenterer grænselandets krig, Slaget ved Raphia og sydkongens sejr den anden af de tre stedfortræderkrige, som er markeret i Guds profetiske Ord. Nøglen, som bringer denne sandhedens åbenbaring til syne, er den Vidunderlige Linguists brug af, at nordkongen oversvømmer og drager frem, helt op til fæstningen (halsen), i vers ti. Han tilvejebragte to andre vers, som omhandler dette at oversvømme og drage frem, og derved sammenføjer Han den profetiske beretning om begivenhederne og den erfaring, som forståelsen af disse begivenheder skal frembringe.

Men hans sønner skal ruste sig og samle en mængde store styrker; og én skal visselig komme og oversvømme og trænge igennem; derpå skal han vende tilbage og ruste sig, helt frem til hans fæstning. Og sydens konge skal opfyldes af vrede og drage ud og stride mod ham, nemlig mod nordens konge; og han skal opstille en stor skare, men skaren skal gives i hans hånd. Og når han har borttaget skaren, skal hans hjerte ophøjes; og han skal nedkaste mange titusinder; men derved skal han ikke styrkes. Daniel 11:10–12.

I 2014 indledte Putin en krig i Ukraine, og for at erkende denne sandhed, således som den er fremstillet i vers elleve i kapitel elleve, må en studerende i profeti først være i stand til at se, at vers ti repræsenterer en historie, der illustrerer den anden del af vers fyrre i Daniels bog kapitel elleve. Når de erkender dette, ser de dernæst, at det, vers ti føjer til vers fyrre, er, at da Sovjetunionen blev fejlet bort i 1989, drog kongen i nord kun op til sin fæstning („halsen“). Men en studerende i profeti ville ikke vide, hvad dette angav, før han så Esajas kapitel otte vers otte. Da ville han have den profetiske autoritet til at fastslå, at alle tre vers er knyttet sammen af et udtryk, som kun anvendes tre gange i Bibelen.

Den studerende ville da have brug for et andet vidne om, at de tre gange, udtrykket „oversvømme og gå over“ forekommer i Bibelen, udgør en tilsigtet gentagelse. Det andet vidne til dette forhold fastslår derved, at alle tre vers (vidner) identificerer en nordens konge, der angriber en sydlig konge. Tilsammen leder de tre vidner, som bekræftes som den samme symbolske historie ved to former for indre vidnesbyrd, den profetistuderende til dernæst at lægge alle tre vers oven på hinanden, linje på linje. Denne anvendelse udvider indholdet af versene, som skildrer kampen mellem en nordens konge og en sydens konge.

Esajas kapitel syv, vers otte og ni, giver nøglen til at løse gåden om, hvad „fæstningen“ i vers ti repræsenterer, for det hebraiske ord for „fæstning“ er også den „fæstning“, som sydens konge gik ind i i vers syv i kapitel elleve. „Fæstning“ oversættes også som „styrke“ i udtrykket „styrkens helligdom“ i vers enogtredive i Daniel elleve. Således giver de to vers (syv og enogtredive) to

vidner om, at „fæstningen“ er hovedstaden i et rige eller en konge. Når denne kendsgerning er fastslået ved to vidner (begge i kapitel elleve), så fastslår det, som Esajas identificerer i sin gådefulde passage i kapitel syv, vers otte og ni, når han med to indre vidner fastslår, at fæstningen er hovedstaden i et rige eller rigets konge, at Sovjetunionen før 1989, hvis hovedmagt var Rusland, med hovedstaden Moskva, havde et overhoved, som var Mikal Gorbatsjov. Det er ikke en tilfældighed, at Gorbatsjovs synlige kendetegn var hans pande.

Linje på linje understreger konklusionen i denne anvendelse dens betydning, idet den siger: »Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stadfæstet.« Jesus sagde: »O I uforstandige og senhjertede til at tro alt det, som profeterne har talt.« [Se Lukas 24:25] Ezra skrev: »Og de stod tidligt op om morgenen og drog ud til Tekoas ørken; og da de drog ud, stod Josafat frem og sagde: Hør mig, Juda, og I Jerusalems indbyggere; tro på Herren jeres Gud, så skal I blive stadfæstet; tro hans profeter, så skal det gå jer vel.« [Se 2 Krønikebog 20:20] Syv gange i Johannes' Åbenbaring gives befaling om at høre. »Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne.«

At blive grundfæstet er at være blandt de vise jomfruer, for dårene er senfærdige af hjertet til at tro profeterne. De vise tror på det, Gud har talt gennem sine profeter, og de bliver grundfæstet og har fremgang, for de hører, hvad Ånden siger til menighederne. Identifikationen af Rusland og den krig, det begyndte i 2014 mod Ukraine, er det, som grundfæster dem, der er de vise studerende af profetien, i den periode, hvor Kristus forsegler netop denne sandhed op.

Den sandhed indtrådte i historien i 2014, hvilket er efter 2001, og er derfor placeret inden for beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det følgende år, 2015, begyndte den rigeste præsident, som er den sjette præsident fra endetidens begyndelse i 1989, at ophidse globalisterne. Vers ti identificerer historien om 1989, men det fastslår også Rusland som „fæstningen“, og i de næste to vers ville Rusland begynde det andet slag i stedfortræderkrigene, og Putin vil vinde det slag. Versenes sandhed bliver afsejlet, når den historie, de repræsenterer, bliver opfyldt.

„Daniel står i sin lod og på sin plads. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De fortolker hinanden. De giver verden sandheder, som enhver burde forstå. Disse profetier skal være et vidnesbyrd i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage vil de forklare sig selv.“ The Kress Collection, 105.

Profetien i vers elleve og tolv bliver forseglet op gennem sin historiske opfyldelse i de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid, men „linje på linje“ er der endnu en vigtig kendsgerning knyttet til disse vers. For at den studerende i profeti kan føre de tre skriftsteder om „oversvømmende og gående over“ sammen, må den studerende også føre profetien om de femogtres år ind i den profetiske linje. Profetien om de femogtres år markerer begyndelsen på de to tusind fem hundrede og tyveårige profetier, og den påviser, at de begynder seksogfyrre år fra hinanden. Ved at identificere de femogtres år i begyndelsen påviser den også, at Alfa og Omega ville frembringe femogtres år ved afslutningen.

De femogtres år, både ved begyndelsen og ved afslutningen, bærer hver især kendetegnet af tre vejmærker. Det første var 742 f.Kr., dernæst nitten år senere 723 f.Kr., og derpå seksogfyrre år senere 677 f.Kr. Disse tre vejmærker repræsenteres ved afslutningen af 1798, 1844 og 1863.

Perioden på seksogfyrre år ved begyndelsen (Alpha) repræsenterer nedtrampningen af templet og hæren, og de seksogfyrre år ved afslutningen (Omega) repræsenterer genoprettelsen af helligdommen og hæren, når Pagtens Sendebud (som også er Alpha og Omega) pludselig ville træde ind i det tempel, som Han havde oprejst i de seksogfyrre år fra 1798 til 1844.

De seksogfyrre år, som forudgås af nitten år på det tidspunkt, hvor Esajas fremførte profetien i året 742 f.Kr., repræsenterer seksogfyrre år ved deres afslutning, som derpå efterfølges af nitten år i et kiastisk mønster. De nitten år fra 1844 til 1863 giver en illustration af Kristi hensigter for de hundrede og fireogfyrre tusind, som forblev uopfyldt på grund af det oprør, der fandt sted i den historie. Det arbejde, som kræves af en profetistuderende for ret at dele sandhedens ord vedrørende vers ti til tolv i Daniel kapitel elleve, fastslår ikke blot (hvis du tror), at Rusland ville indlede en krig i Ukraine i 2014, men også, at krigen ville blive indledt i de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid. Så vigtig som den profetiske historie, der fremstilles i versene, er, således fremstilles også den historie, hvor selve den histories sandhed bliver afseglet, ved historien om de nitten år fra 1844 til 1863.

1844 identificerer den tredje engels ankomst, og den er et forbillede på den tredje engels ankomst den 11. september 2001. 1863 repræsenterer det oprør, der symboliseres ved genopbygningen af Jeriko. Mærkepunktet 1863 er også et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusindes lydighed, som bruges til at „nedbryde Jerikos mure“ ved den snart kommende søndagslov. I de vers, vi betragter, repræsenterer vers seksten søndagsloven i USA. Vers elleve markerer fra 2014 til Putins endelige sejr. Versene identificerer begyndelsen på den anden stedfortræderkrig, som efterfølges af den tredje stedfortræderkrig, sådan som det fremstilles i vers tretten til femten.

Når vi sammenholder vers to med vers elleve og tolv, identificerer vi den ukrainske krig, som begyndte i 2014, og som derpå blev fulgt af den amerikanske præsidentvalgkamp i 2015 og det efterfølgende valg af den rigeste præsident i 2016. Efter vers tolv følger gengældelsen fra den sidste præsident før søndagsloven i den tredje proxykrig. Den anden proxykrig, som er grænselinjens slag, begyndte lige før valget af den sjette og rigeste præsident.

I historien fra 1844 til 1863 skulle Ezekiels to stykker træ føjes sammen. Deres sammenføjning repræsenterede foreningen af guddommelighed og menneskelighed, hvilket er arbejdet med at besegle de hundrede og fireogfyrre tusind. I 1844 ankom den tredje engel og åbnede det lys, der var forbundet med den himmelske helligdom, Guds lov, sabbatten og den tredje engel. I 1849 udrakte Herren sin hånd anden gang for at samle den adspredte hjord, som havde lidt en adspredelse ved den store skuffelse. I 1850 ledte Han sit folk til at forberede Habakkuks andet tavle, for anskueligt at illustrere det budskab, som Hans folk skulle forkynde, idet Han ledte dem til at „nedbryde Jerikos mure“. Denne tavle indeholdt „de syv tider“, ligesom „den gamle tavle“ gjorde.

I 1856 åbnede Han det lys, som skulle besegle Hans folk forud for »Slaget ved Jeriko«. Dette lys var en forøgelse af det første lys, som Alfa og Omega havde åbenbaret for William Miller. Det var lyset om de »syv tider«, således som det gentagne gange fremstilles i det gamle Slag ved Jeriko. Det lys, som skulle besegle Hans folk, var også det laodikeiske budskab, som skulle vække dem og

føre dem tilbage igen til Filadelfias erfaring. Dette sidste lys var en forøgelse af det første lys, men Hans folk forsømte lyset og valgte derved at vandre i Laodikeas ørken. 1844, 1849, 1850, 1856 og 1863 repræsenterer fem waymarks, som er fremstillet i historien fra 11. september 2001 og frem til den snart kommende søndagslov.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Jeriko var nu fuldstændig tillukket på grund af Israels børn; ingen gik ud, og ingen kom ind. Og Herren sagde til Josva: Se, jeg har givet Jeriko i din hånd, både dets konge og dets vældige, tapre mænd. I skal drage omkring byen, alle I stridsmænd, og gå én gang rundt om byen. Således skal du gøre i seks dage. Og syv præster skal bære syv basuner af vædderhorn foran arken; og på den syvende dag skal I drage omkring byen syv gange, og præsterne skal støde i basunerne. Og det skal ske, når de lader vædderhornet lyde med en lang tone, og når I hører lyden af basunen, da skal hele folket råbe med et stort råb; og byens mur skal styrte sammen på stedet, og folket skal stige op, hver mand lige frem for sig. Da kaldte Josva, Nuns søn, præsterne til sig og sagde til dem: Tag pagtens ark op, og lad syv præster bære syv basuner af vædderhorn foran Herrens ark. Og han sagde til folket: Drag frem og gå omkring byen, og lad de væbnede mænd drage frem foran Herrens ark. Og det skete, da Josva havde talt til folket, at de syv præster, som bar de syv basuner af vædderhorn, drog frem foran Herren og stødte i basunerne; og Herrens pagts ark fulgte efter dem. Og de væbnede mænd gik foran præsterne, som stødte i basunerne, og bagtroppen kom efter arken, mens præsterne stadig gik frem og stødte i basunerne. Men Josva havde givet folket dette påbud: I må ikke råbe og ikke lade jeres røst høre, og intet ord må udgå af jeres mund, før den dag jeg siger til jer, at I skal råbe; da skal I råbe.

Således drog Herrens ark rundt om byen, idet den gik én gang omkring den; og de kom ind i lejren og overnattede i lejren. Og Josva stod tidligt op om morgenen, og præsterne løftede Herrens ark. Og syv præster, som bar syv vædderhornsbasuner foran Herrens ark, gik stadig fremad og blæste i basunerne; og de væbnede mænd gik foran dem; men bagtroppen fulgte efter Herrens ark, mens præsterne gik fremad og blæste i basunerne. Og den anden dag drog de én gang rundt om byen og vendte tilbage til lejren; således gjorde de i seks dage. Og det skete på den syvende dag, at de stod tidligt op ved daggry og drog rundt om byen på samme måde syv gange; kun på den dag drog de syv gange rundt om byen. Og det skete den syvende gang, da præsterne blæste i basunerne, at Josva sagde til folket: Råb; for Herren har givet jer byen.

Og byen skal være bandlyst, den og alt, hvad der er deri, for Herren; kun skøgen Rahab skal leve, hun og alle, som er hos hende i huset, fordi hun skjulte de udsendinge, som vi sendte. Men I, tag jer i enhver henseende i vare for det bandlyste, for at I ikke selv bliver bandlyste, når I tager af det bandlyste og gør Israels lejr til en forbandelse og bringer ulykke over den. Men alt sølv og guld og kar af kobber og jern er helliget Herren; det skal komme i Herrens skatkammer. Så udstødte folket et råb, da præsterne blæste i basunerne; og det skete, da folket hørte basunens lyd, og folket udstødte et stort råb, at muren styrtede sammen, så folket drog op i byen, hver mand lige frem for sig, og de indtog byen.

Og de lagde band på alt, hvad der var i byen, både mænd og kvinder, unge og gamle, okser, får og æsler, med sværdets skarpe æg. Men Josva havde sagt til de to mænd, som havde udspejdet

landet: Gå ind i skøgens hus og før derfra kvinden ud og alt, hvad hun ejer, således som I tilsvor hende. Og de unge mænd, som havde været spejdere, gik ind og førte Rahab ud og hendes fader og hendes moder og hendes brødre og alt, hvad hun ejede; og de førte hele hendes slægt ud og lod dem opholde sig uden for Israels lejr. Og de opbrændte byen med ild og alt, hvad der var deri; kun sølvet og guldet og karrene af kobber og jern lagde de i skatkammeret i Herrens hus. Men Rahab, skøgen, og hendes faders hus og alt, hvad hun ejede, lod Josva blive i live; og hun har boet i Israel indtil denne dag, fordi hun skjulte de udsendinge, som Josva sendte for at udspejde Jeriko. Og Josva lod dem på den tid sværge og sagde: Forbandet være den mand for Herrens åsyn, som står op og genopbygger denne by, Jeriko; på sin førstefødte skal han grundlægge den, og på sin yngste søn skal han rejse dens porte. Så var Herren med Josva, og hans ry udbredtes over hele landet. Josva 6:1–27.